

SMOTRA

Godina LIX
Zagreb 1989. 3–4

UVODNE RIJEČI DEKANA KBF-a

Čast mi je i radost što smijem – u ime Katoličkog bogoslovnog fakulteta zaželjeti dobrodošlicu svim gostima, uzvancima i sudionicima ovoga Teološko-pastoralnog tjedna. Ekonomske teškoće, kojima smo izvrgnuti, i epidemija gripe u Hrvatskoj nisu dopustile da se ovoga jutra nađu na okupu svi koji su željeli pribivati Tjednu: nismo možda onako brojni kao prijašnjih godina. Ipak su izlagači po raznim dvoranama porasli brojem, nadmašivši sva očekivanja... Međutim, kao kršćani, nećemo svoje uspjehe odnosno neuspjehe mjeriti brojem, kvantitetom, masovnošću. U ovaj čas molit ćemo od Svevišnjega samo jedno: neka milosno udijeli da naš skup, po kvaliteti, ne zaostane za onima iz prijašnjih godina.

Dopustite da prigodom otvaranja ovogodišnjeg Tjedna na prvome mjestu pozdravim Njegovu Uzoritost Franju kardinala Kuharića, nadbiskupa zagrebačkog i hrvatskog metropolita, Velikoga kancelara samog Fakulteta. On danas slavi svojevrsan jubilej; naime, godine 1964. prvi put je bio sudionik Tjedna i, odonda, kroz četvrt stoljeća ostao je najvjerniji i najpouzdaniji gost ovih naših siječanjskih okupljanja.

Uz Gospodina Kardinala, želim poimence pozdraviti prvake katoličke hijerarhije u hrvatskome narodu: nadbiskupa i metropolita riječkoga msgr. Josipa Pavlišića; nadbiskupa i metropolita sarajevskog dr. Marka Jozinovića; nadbiskupa splitsko-makarskog i metropolita msgr. Antu Jurića; biskupa đakovačkog msgr. Ćirila Kosa, koji nas je minule jeseni pri ekumenskom simpoziju u Đakovu uvelike zadužio; i pomoćnog biskupa zagrebačkog dr. Đuru Kokšu, koji zdušno čini dobro i sjemeništima i našem Fakultetu – ali zazire od javnih zahvala i priznanja. Osobito se veselimo prisutnosti biskupa šibenskog dr. Srećka Badurine, jer će – nadamo se – svojim znanjem i bogatim iskustvom unaprijediti naša raspravljanja na Tjednu.

Apostolski pronuncij msgr. Gabriel Montalvo obavijestio nas je telefonom da će sutra, u srijedu, osobno doći u Zagreb i našem skupu upraviti nekoliko riječi. Nadbiskup zadarski msgr. Marijan Oblak i biskup istarski msgr. Anton Bogetić u svojim pismima žale što su neodložnim putovanjima spriječeni da uzveličaju sâm početak ovoga Tjedna. Pomoćni biskup zagrebački msgr. Mijo

Škvorc teškom je bolešću prikovan za bolesničku postelju. U duhu je i on s nama, prizivajući s Neba blagoslov na naše djelo.

Pozdravljam ovdje prisutne provincijalne poglavare redovničkih zajednica: OO. dominikanaca, karmelićana, franjevac svih obitelji, kapucina, isusovaca i salezijanaca. Pozdravljam članove Prvostolnog kaptola i upravu Bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu. Jednako i poglavare i odgajatelje ostalih sjemeništa i klerikata.

Želim iskrenu dobrodošlicu svim kolegama-profesorima Visokih teoloških škola diljem domovine, u prvome redu onima iz afiliranih učilišta – u Splitu, Rijeci i Đakovu. Jednako pozdravljamo predstavnike obiju Teologijâ u Sarajevu, Teologije u Makarskoj kao i nadstojnika Filozofsko-teološkog instituta Družbe Isusove u Zagrebu. Zaseban pozdrav dugujem ravnatelju hrvatske inozemne pastve i dobrotvoru Katoličkog bogoslovnog fakulteta msgr. Vladimiru Stankoviću, te g. Vjekoslavu Milovanu – tajniku BKJ. Veselimo se što u svojoj sredini možemo pozdraviti trojicu predavača, koji su nam stigli sa strane. To su - dr. Janez Juhant iz Ljubljane, dr. Valentin Zsifkovits iz Graza i dr. Josip Sabol iz Darmstadta. Hvala im na požrtvornosti i bratskom razumijevanju.

Pozdravljam sve izlagače po dvoranama. Napose pozdravljam ondje zastupljene uprave i uredništva našega katoličkog tiska: »Glasa koncila«, »Akse«, »Veritasa«, »Kane« i svih ostalih, zahvaljujući im na uslugama koje iz godine u godinu čine ovome Tjednu. Napominjem da ove godine prvi put imamo među sobom i jednoga akreditiranog predstavnika društvenoga tiska, koji je došao iz Splita.

Radostan sam što u ovom ekumenskom tjednu mogu pozdraviti goste i uzvanike iz drugih kršćanskih Crkava i zajednica. Ponajprije g. arhijerejskog namjesnika Jovana Nikolića, bez kojega se ovi Tjedni gotovo i ne mogu zamisliti. Pozdravljam dekana fakulteta »Matija Vlačić Ilirik« u Zagrebu i seniora Evanđeličke crkve prof. dr. Vladu Deutscha. Jednako i svima dragom predstavniku Biblijsko-teološkog instituta Pentekostne crkve dr. Petera Kuzmiča. Okupljeni u istome Duhu – svi ste nam zaista dobrodošli!

Tema ovogodišnjega Tjedna povezana je s enciklikom pape Ivana Pavla II.: »Sollicitudo rei socialis«. Svaka nova papinska enciklika, napose na socijalnom području, predstavlja nov miljokaz u životu Crkve, novo poglavlje u povijesti njezina naučavanja. Zato se i pred ovom enciklikom opravdano pitamo: »Što nam donosi novo?« Nije li već Pavao VI. u »Populorum progressio« smiono ustvrdio da socijalno pitanje nije više – kao nekoć – pitanje jednog staleža, pitanje radništva, pitanje proletarijata, nego pitanje svijeta *ut sic*? Nije li on, također, u zaključku te enciklike iz godine 1967. formalno poistovjetio problem svjetskog razvoja s problemom mira, naglasivši da je *razvoj* samo drugo ime za *mir*? Da li, nakon tako krepkih izjava Pavla VI., može Ivan Pavao II. izjaviti nešto novije, smionije i zamašnije? Strpite se dan-dva pa sami prosudite.

Želim stoga da vam svima boravak na ovome Tjednu postane dubok, snažan intelektualni doživljaj. I ne samo to! Želim da, povrh teorijskih vidika,

počnemo svi zajedno u praksi provoditi ono do čega je Papi najviše stalo: da se, pod socijalnim vidikom, obratimo. Jer, na tome području, još smo daleko od prave metanoje.

Shvatimo, dakle, u pravome svjetlu smisao ovoga našeg skupa. Nismo došli u Zagreb ni na kakav miting ni protestni marš. Nismo se okupili da, raspredajući o suvremenoj krizi, dijelimo lekcije i lijevo i desno, i na Istok i na Zapad. Nismo voljni svrstati se u masu nezadovoljnika, koji nad rasprsnutom automobilskom gumom mrmljaju: »»Mikulićeva posla!« - koji nad otrovom, razlivenim kod ranžirnog kolodvora u Zagrebu, podvikuju: »Mikulićeva posla!« - koji nad kupom svježe otisnutih milijunskih novčanica klimaju glavom uz pitanje: ima li taj papir pokriće? – pa zaključuju: »Mikulićeva posla!« Mi želimo svratiti pogled na sebe i priznati da sami snosimo također golem dio krivnje za tegobe kojima je izložen i naš narod i sav suvremeni svijet. Doista – mi, pripadnici katoličkoga klera, počevši od Vatikanske kurije do naše najzabitnije sakristije, mi smo suodgovorni što današnjica ima nehuman i nesocijalan izgled. Što nam je onda činiti?

Kinezi pripovijedaju da je slavni Kungtse jednoga jutra ugledao vrapca kako leži na leđima u prašini – s nogama uzdignutim prema nebu. Kungtse priupita: »Što radiš u tom čudnom položaju?« Vrabac odgovori: »Prošle sam noći usnio strašan san: da će Tao (=Nebo!) pasti na zemlju i sve pod sobom uništiti«. Kungtse primijeti: »Zar misliš, da ćeš svojim slabašnim nogama spriječiti urušavanje Neba?!« Vrapčić uzvratiti: »Ništa ja ne mislim, nego samo činim što mogu«.

Kad bismo mi, Kristovi svećenici, u današnjim prilikama činili sve što možemo, i Crkva i svijet imali bi u velikoj mjeri drukčije lice. Evandjelje, naime, jamči da smo vredniji od jata vrabaca... Neka stoga dani koji slijede pridonesu da se mi, osobno, i u teoriji i u praksi obnovimo, preobrazimo – te na kraju, kad se budemo rastajali, imadnemo u srcima vjeru Abrahamova dometa koja vjeruje u Nadu protiv svake nade, vjeruje u ono Nevjerojatno, u ono po ljudskom računu Nemoguće, vjeruje da će sutra biti bolje... Jer naša je nakana da sami budemo bolji.

Hvala!

Dr. Josip Ćurić, dekan